

Zijn christenen betere mensen?

Oei. Dat is een vervelende vraag. Zijn christenen betere mensen dan anderen? De vraag alleen al maakt mensen tot een soort concurrenten. Wie scoort het best in deze competitie?

Nu kun je competities bedenken die slechter voor je zijn. Neem een actie voor een goed doel. Mensen verleiden om dan tegen elkaar op te bieden, dat heeft vaak een grappig effect. En het levert iets op voor het doel. Maar het hele idee van competitie of concurrentiestrijd is toch niet het eerste waaraan je denkt bij 'een goed mens'. Maar waaraan denk je dan eigenlijk wel?

Daar heeft iedereen best een idee bij. Wie een ander afsnauwt, of voordringt in een rij, of over zichzelf opschept, dat vinden we niet zo jofel. Wie zomaar iets voor een ander doet, dat ziet er vaak beter uit. Al hebben we wel snel argwaan: wil die zichzelf goed voelen of goed voordoen of zo?

Maar goed, iets zomaar voor een ander doen, dat kan iedereen. Daar hoeft je geen christen voor te zijn. En christenen hebben doorgaans net als iedereen ook nare trekjes, of erger... Dus het veiligst is het om nu te zeggen: nee hoor, het maakt niks uit, christen of niet. Christenen zijn eerder hypocriet omdat ze *denken* dat ze beter zijn dan anderen. Schijnheilig!

En toch. Die woordjes schijnheilig of hypocriet zin opvallend. Juist als in een kerk iets fout gaat (de boekhouder belazert de boel) of veel erger (misbruik) – dan zijn veel mensen extra geschokt. Terecht. Dát is pas hypocriet! Naar de kerk gaan, je als christen voordoen, en dan tóch... Blijkbaar verwachten we van een echte christen iets beters. Niet dat je dan volmaakt moet zijn, maar zomaar alles doen wat God verboden heeft – dat is dan toch raar.

Daarom zit ik in mijn pastorale gesprekken vaak met dubbele gevoelens. En bij elke preek. Omdat ik denk dat het allebei klopt. Binnen een groep christenen kom je alles tegen wat in elke 'gewone' groep mensen ook kan gebeuren. Als alles OK was, konden we in een kerk wel alleen *sing-ins* gaan houden of zo. Maar Jezus zei: gezonde mensen hebben geen dokter nodig. Hij bedoelde zichzelf, Dokter voor *foute* mensen. En tegelijk: van echte christenen mag je zeker verwachten dat ze niet achterbaks van alles blijven uitvreten.

Dus wat zeg ik nu in een gesprek of in een preek? Zoiets: niemand is een haar beter dan een ander. Juist daarom ben je welkom in de kerk. Waar je ook mee rondloopt.

Of: ja, iemand die Jezus wil volgen, dat wekt verwachtingen. Dan heb je geen vrede met nare trekjes van jezelf; dan pak je kansen om goed te doen. Mooi als anderen daar iets van merken.

Lastige job, pastor zijn. Want ik wil het graag allebei zeggen. Of zelfs nog iets meer. Petrus deed of hij Jezus niet kende, toen hij bang was. En Paulus kickte voor zijn bekering op het doden van christenen... En als kerkleiders kregen ze onderling ruzie! Met zulke 'heiligen' doet God blijkbaar zijn ding. Dus ja, wees eerlijk over wat fout gaat. Ook een christen kan grof onderuit gaan. Maar tegelijk: als je Jezus wilt volgen, dan is dat een leven *in de geest van Jezus*. En deze *Geest* van Jezus wil je echt verder helpen. Samen met mede-volgers. Je hoeft niet in je eentje door het leven te ploeteren.

C.S. Lewis, de auteur achter de *Narnia*-films, schreef ooit: je kunt mensen onderling nooit eerlijk vergelijken. Je kunt alleen proberen terug te kijken hoe jijzelf of iemand anders vroeger was. Iedereen komt ergens vandaan, en iedereen start met zijn of haar eigen valkuilen. Je kunt je afvagen of je zonder Jezus niet nóg dieper of vaker in je eigen valkuilen was gevallen.

Elkaar steeds weer helpen om eruit te klimmen (als dat al lukt...), dat is waar we in de kerk mee oefenen. Ik doe mee als pastor. Met veel eigen valkuilen... Een lastige, maar prachtige job.

Rob Nijhoff (1964) is predikant-in-opleiding van de Gereformeerde Kerk vrijgemaakt van Duiven-Velp